

Habakuk

17

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

Cenca je prežala nanj in ga merila, potem mu je jela prigovarjati:

»Pameten bodi, Habakuk! Pametnemu človeku, kakršen si ti, mora biti vendar jasno, da se s kako Trebnico ne more oženiti. Ali ji resnico poveš, tedaj te ne bo hotela, ali pa ji vse to zamolčiš, tedaj ne boš imel miru, vedno si boš očital, da si ji kaj takega prikril, in ne boš srečen... Iz glave si izbija misel na to ženitev, najdi kak izgovor in odpiši ji!... Čaka te še kaj boljšega. Marička je lepša od Trebnice, morda tudi bogatejša, dobrega srca je in strašno rada te ima; od mladega se že poznata, zaradi tega se bosta dobro razumela in srečna bosta.«

Učitelj je le napol poslušal, kaj mu ženska čenča. V njem je divjal vihar, misli so se podile, dvomi so jih križali.

Povedati mora Milki vse!

Ne, ne, ne! Če to napravi, ga ne bo mogla vzeti. Kako sta Milka in, še bolj, njena mati zaničljivo, neusmiljeno govorili o tistem, ki jima je ubil očeta in moža in — ki je njegov oče! Kakor peklenščkov hlapec jima je, s takim prezirom sta ga jemali na jezik.

Zdaj pa naj stopi pred njiju in naj jima pove:

Moj oče je. Sin sem njegov, ki vama je ubil...

Kako bi bilo! Povsodi bi se razneslo, ne le za Milko, tudi zanj bi bilo sramotno, še na kako ženitev misliti. Ljudje bi s prsti kazali za njima.

Srdito je bruhnilo iz njega:

»Ne! Nikoli! Milki tega nikoli ne povem.«

»Če te ženitve ne pustiš, ji bom jaz vse povedal,« je dejala, Cenca odločno.

»Tega ne boste. Prepovem vam to.«

»Ti mi nimáš ne ukazovati ne prepovedovati,« se je zadržala Cenca, ki jo je prišla jeza. »Greh bi bil, ko bi te pustila, da siliš v to ženitev. Če ti dekletu vsega ne poveš, ji povem jaz — prav gotovo — da! Postavila ti bom pred to tvojo ženitev tako leso, da ne prideš lahko čez njo.«

Habakuk je molčal in strmel predse.

Da, da, saj jo pozna, Cenco! Prej zlomiš železen kij, kakor da prepričaš in pregovoriš njo. Ne poma-ga nič. Milki bi šla in vse povedala — Milka pa bo s studom in z zaničevanjem zavrgla morilčevega sina.

Kaj šele, če bi izvedela, da ji je hotel resnico prikriti! Za goljufa ga bo imela in zamrzela.

To bi bilo zanj najstrašnejše, ko bi ga Milka zaničevala in mrzela. Ne, tega ne bi prenesel.

Bled kakor stena je bil, ko je stisnil roke, da so mu prsti pokali. Vzdignil je glavo in dejal:

»Pustil bom ženitev z gospodično Milko, če mi eno obljubite.«

»Kaj?« je vprašala ona.

»Tiho morate biti o vsem. Živi duši ne smete povedati, kdo so moji starši.«

»To ti lahko obljubim.«

»Priseči mi morate.«

»Če kaj obljubim, je to toliko, kakor da sem prisegla. Še nikoli nisi čul, da bi dane besede ne bila držala. Nisem taka čenčasta baba.«

»Torej boste ohranili to skrivnost zase — vse svoje življenje — in nikomur ne boste nikoli ničesar povedali?«

»Da. — Ti pa — ti boš pustil ženitev s Trebnico.«

»Da. — Dam besedo.«

»Tudi jaz ti jo dam. Na, roko!«

Prijela je roko, ki jo je molel, in jo stisnila.

»Zdaj pa tudi midva ne bova več govorila o tej stvari,« je dejal čez nekaj časa. »Ali ostanete danes tu?«

Preudarila je, potem je odgovorila:

»Ne. K Svetemu Križu sem namenjena pa moram danes vsaj še do Homa priti.«

Kake pol ure je še ostala, nato sta se poslovila in ženka je šla po svojih potih.

Drugi dan je Habakuk s trudom in z muko sestavljal pismo na Milko. Dvakrat je spisal že poln list, ali obakrat ga je raztrgal. Tretjič je napisal čisto na kratko in je napisal takole:

Ljuba Milka!

Še nikoli nisem kakega pisma tako težko pisal kakor to — tudi Tebi bo bridko, ko ga boš brala, pa nič bolj kakor meni, ki ga pišem. Ali nič drugače ne morem... Z najino ženitvijo ne bo nič. Nekaj se je zgodilo — nekaj takega, da se midva nikoli ne moreva vzeti. Ne sprašuj me, kaj! Nikoli bi Ti ne mogel povedati. Še huje bi mi bilo, če bi Ti sama prišla sem in me spraševala. Je vse zaman! Stori mi še to na ljubo, prelepo Te prosim, dovolj naj so Ti te vrstice, vdaj se in se ne meni kaj več! Tudi jaz se moram vdati, najsi mi je še tako hudo. Ne jaz ne Ti nisva kriva za to, kar se je zgodilo. Odvežem Te Tvoje obljube in Ti želim, da še najš svojo srečo v življenju. Na onem svetu se bova zopet sešla in morda si bova tam spet tako dobra kakor nekdanj. To mi je edino svetlo upanje. Odpusti mi, kar sem Ti prizadel, in še zadnjič sprejmi prisrčen pozdrav!

Tvoj žalostni Habakuk.

Še ta večer je Habakuk nesel pismo v dolino in ga dal na pošto. Ko se je vračal domov, je v duhu prebiral, kar je bil napisal in poslal; tedaj je videl, da je pisal Milki preveč suho in da ji je vse premalo razodel vso bridko in veliko ljubezen svojo, zaradi katere se je odpovedal in odrekal.

S tako bridkobo v srcu je očakoval, kaj bo Milka odgovorila! Kako pa se je prestrašil, ko je že drugo jutro dobil gospodično pismo! Ali kaj kmalu je spoznal, da je Milka to pismo še prej pisala in da se je njegovo s tem njenim na poti križalo. Milka mu je pisala takole:

Moj preljubi!

Niti misliti si ne moreš, kako se že veselim na svidenje in na tisti čas, ko bova zmeraj zne-raj skup. Še šestnajst dni, potem prideš — zdaj štejem že ure. Ali Te smem nekaj prositi? Ko bi mogel, pridi, pridi že prej; če moreš, pridi že jutri! Veš, ljubi, v zadregi sem in potrebna Tvoje pomoči. Pomisli, moj predstojnik, ki sem mu povedala, da se možim, pravi, da velja trimesečna odpoved in da me prej ne pusti! Njegov sin pa mi še vedno ne da miru in me še vedno zalezuje s svojimi ženitnimi ponudbami, čeprav ve, kako je z menoj. Hitro morava opraviti oklice, potem bodo te sitnosti vse pri kraju. O, kako bova srečna, ljubi! Zmeraj mislim nate in stotič in stotič obnavljam svoj sklep, da Ti bom pridna, pametna, ljuba, zvesta ženka. Pridi, pridi, pridi!

Iz vsega srca Te pozdravlja

Tvoja nevesta

Milka.

Pismo, ki je za čuda bilo osem dni na potu, je učitelja do dna duše pretreslo. Zdaj šele je s strahom očakoval, kaj mu bo Milka na njegovo pismo odgovorila.

Ali Trebnikova gospodična se ni oglasila. Habakuk je čakal osem dni, štirinajst dni, tri tedne, štiri tedne — nič ni prišlo. Potem je opustil vsako upanje, da bi mu še kdaj odpisala. Ko je minulo četrto leto, pol leta, celo leto in ni bilo nobenega glasu od Milke, tedaj ni več dvomil in je verjel, da je drugega vzela in je nanj pozabila. Ni ji zameril. V srcu ji je želel vso srečo in je vsak dan molil, da bi ji bilo dobro.

Ali prav na dnu nekje ga je žgala prebridka bolečina in, namesto da bi jo pozabil, je njegova žalost za izgubljenim dekletom rastla iz dneva v dan in nesrečni učitelj se je topil v svojih trpkih mislih.

(Dalje sledi)

Najstarejša jelka

Francozi so preiskovali svoje gozdove v Vo-gezih ter so dognali, da imajo najstarejšo jelko blizu prijaznega zdravi-lišča Le Hohwald pri Strassbourgu. Tam ima-jo veliko jelko, ki jo smatrajo za največjo in je po mnenju strokov-njakov stara 350 let. Ta jelka je 43 m visoka ter se njen vrh dviga daleč nad vrhove drugih jelk okoli nje. Obsega ima 5 m. 16 mčzakov bi malo stopiti drug ob drugega, da bi izpolnili notranjost tega velika-na. Da pa ta »velika jel-ka« nikakor ni izjema, dokazuje druga jelka, katero imenujejo »lepa jelka«, ki je le malo nižja in ki ima v obsegu še vedno 4.60 m. Tudi ta bo stara blizu 300 let.

Najstarejši Avstrijec

V Puchbergu v nekda-nji Avstriji je umrl 105 let stari Johann Post, ki je bil po statističnih po-datkih najstarejši prebi-valec Avstrije. Rodil se je 1. marca 1833. Leta 1854 so ga vzeli k voja-kom, in sicer k lovem. Kot tak se je udeležil vojne proti Italiji leta 1859. Bojeval se je pri Magenti ter je bil za hrabrost odlikovan s srebrno kolajno. Po vojni se je vrnil domov, kjer se je izučil kovaške obrti, katero je izvrše-val, dokler je bil pri do-brih telesnih močeh.

Otroško mesto

Mestece Santa Giusti-na in Colle blizu Padove slovi za mesto, ki je v njem največ otrok. Ba-je je tamkaj otroški bla-goslov najbolj obilen. To najlaže spoznamo iz sle-dečih števil: vseh pre-bivalcev je v mestu 5535 duš, med njimi pa je 1716 otrok, ki nimajo še deset let. Ena izmed družin tega mesteca ima 14 otrok, druga jih ima 13, deset družin je, ki imajo po 12 otrok, dru-gih deset družin ima po 11 otrok, 23 družin ima po 10 otrok, 25 družin ima po 9 otrok, 38 dru-žin po 8 otrok in 70 dru-žin po 7 otrok. Dolgo-časno torej v tam me-stu ni!